

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 306/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť POLY, spol. s r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. I. M., Ž., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 295/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť POLY, spol. s r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2004 doručená sťažnosť POLY, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 295/99.

Sťažovateľka odôvodňuje svoju sťažnosť nasledovne:

„Navrhovateľ – Československá obchodná banka, a. s., B. sa podaním zo dňa 22. 12. 1999 domáhal na príslušnom konkurznom súde vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka – spol. NAZA, spol. s r. o., T.

V predmetnom návrhu o. i. uviedol, že dlžník nie je schopný po dlhší čas plniť svoje splatné pohľadávky a má viac veriteľov. Ako ďalšieho veriteľa označil spol. POLY, spol. s r. o., so sídlom Ž.

Krajský súd v Bratislave na podklade uvedeného návrhu navrhovateľa uznesením, sp. zn. 7 K 295/99 zo dňa 10. 05. 2001 vyhlásil na majetok dlžníka konkurz.

Sťažovateľ v súlade s označeným uznesením konajúceho sudcu podaním zo dňa 5. 6. 2001 prihlásil do konkurzného konania svoju splatnú pohľadávku v celkovej výške 6. 499. 530, 42,- Sk.

Krajský súd na deň 6. 10. 2003 nariadil prieskumné pojednávanie na preskúmanie prihlásených pohľadávok a schôdzu konkurzných veriteľov.

Sťažovateľ sa podaním zo dňa 10. 06. 2004 domáhal u odporcu odstránenia prieťahov v konaní.“

Sťažovateľka ďalej uviedla, že *„V našom prípade je predmetná vec prejednávaná konkurzným súdom Slovenskej republiky od 22. 12. 1999 (viac ako 4 roky). Do podania ústavnej sťažnosti nebolo orgánom s právomocou vo veci konať rozhodnuté“.*

Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu bolo v označenom konaní porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ďalej sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 295/99 bez zbytočných prietáhov, a zároveň sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a úhrady trov konania.

K sťažnosti sťažovateľka pripojila podanie z 10. júna 2004 ako dôkaz o tom, že sa v konaní pred krajským súdom sťažovala na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu. Z podania však nevyplýva, že bolo doručené krajskému súdu (chýba dôkaz o doručení).

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd pripomína, že v takom konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia jej základných práv, považuje za účinný prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov.

Z obsahu sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepostupovala tak, ako jej to umožňoval § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov. Ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti podľa citovaných ustanovení sťažnosť z 10. júna 2004, po podaní ktorej vzápätí bola podaná sťažnosť ústavnému súdu, ak navyše sťažovateľka, zastúpená advokátom, nepredložila ústavnému súdu dôkaz

o účinnom doručení podania z 10. júna 2004 predsedovi krajského súdu a jeho stanovisko k tejto sťažnosti.

Ústavný súd podotýka, že aj keby sťažnosť bola doručená predsedovi krajského súdu, jej podanie týždeň pred podaním sťažnosti ústavnému súdu je iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda krajského súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným priet'ahom vo veci samej.

Sťažovateľka taktiež nepreukázala ani netvrdila, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodíť ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2004